

„Čakaj, Lenart, doma bomo povedali, da si nas udaril“, so vpili otroci ter pobirali one, ki so bili padli po tleh. Lenart se je bal, da bi doma ne povedali. Matere mu ne bodo dale več kruha, otroci ga bodo kamenjali ko pojde skozi vas, očetje ga bodo podili z biči. Zato se je bal, da bi ne povedali. Ustavil se je in rekel:

„Če ne poveste, dam vsakemu hruško.“

„Daj, daj“, so vpili otroci in stegovali roke, tudi oni, ki so prej jokali, so hipoma utihnili. „Daj, če ne, povemo.“ In Lenart je dajal po vrsti, skoraj vse je razdal, kar je bil nabral. Smejal se je prijazno tepežnikom in ni rekel nič, ko so topli po njem s tepežnicami in hoteli po več nego po eno hruško. Zagnali so se proti njemu ter mu zbili culo na tla. Vse se je vsulo po tleh: orehi, jabolka, potica, vse. Zagnali so krik in se vrgli na kup ter pobirali v svoje cule. Lenart je pobral culo in odšel dalje. Bal se je, da ne bi povedali, če bi jim ne dal. Hotelo se mu je na jok in je tolažil Joška.

„Nič ne jokaj, na Dolih so dobri ljudje, trikrat toliko dobiva kakor ti vsi skupaj...“ Žalosten je bil in se oziral nazaj na cesto, kjer so tepežniki še vedno pobirali raztresene kose ter se pripravili med seboj. Bal se je, da bodo vendarle povedali doma...

„Denarja mi niso raztresli, denar devlji v žep“, je rekel Lenart in z mrzlo roko prešteval denar, ter si brisal solze iz oči. „Le stopiva!“...

In prišla sta na vas. Obstala sta ter gledala po vasi. Nikjer se niso oprla vrata.

„Pojdiva najprej k Mari, ogrela bi se“, je rekel Joško. Zeblo ga je zelo.

Lenart se je zasmel in pomislil. Tudi njega je zeblo. Tepežnico je stisnil pod pazduho in si huhal v roke. Pogledal je culo in je bila prazna. Kaj bi rekla Mara, ko bi prišel tako? In ko bi zve-

delo, da se je tepel z otroki? Postalo ga je sram. Spomnil se je, da bo prišel k Mari kot tepežnik in se ji bo zdel otročji. A sama ga je vabila...

„Pojdiva“, je rekel in stopil dalje po vasi. Prikazali so se ljudje in so Lenarta klicali po imenu.

„Vidiš, poznajo me“, je rekel Jošku in si ni upal pogledati tja. Dobro se mu je zdelo, da ga kličejo, da bo Joško vedel, da je res, kar je bil pravil doma.

Zavila sta v prvo hišo. Smejali so se Lenartu in dali so obema kruha. In sta šla dalje. Nikjer ni bilo, kakor si je bil predstavljal Joško. Tudi pesmi nista pela nikjer, samo smejali so se povsod: bolj prijazni ljudje nego v hribih. Obstala sta povsod za vratmi in Lenart si ni upal nič. Obstal je in čakal, da so jima dali. Pogrela se nista nikjer...

Velika bela hiša se je zasvetila, na vasi in Lenart je obstal. Rajši bi šel tja tako, ne tepežkat...

„Ali greva k Mari?“ je vprašal Joško in zobje so zašklepetali.

„Seveda.“ Lenart je stal in gledal po vasi boječe in nezaupno. Morda se odpro pri gostilni vrata in Mara se prikaže na pragu. Lažje bi šel potem.

„Pojdiva domov, Lenart“, je rekel Joško in šlo mu je na jok. „Tudi v dolini niso dobri ljudje. In Mara, bogve kaj bo storila, morda se bo ujezila...“

„K Mari morava.“

Lenart je odšel proti gostilni in Joško je odšel za njim. Smeh je bil v krčmi in ljudje so gledali skozi okna. Vrata so se odprla in Mara se je pokazala na vratih... Kakor da se je odprlo nebo in se je zasvetilo na njem. Črne lase je imela, rdečo ruto okoli vrata, bel predpasnik.

„Ali si prišel, Lenart?“ je rekla in se veselo zasmejala.

(Konec.)

V večerni čas.

Zložil Zvonimir.

Nad belo vasico večer molči
in zvezdice zlate blesté,
iz dalje brezmejne zefir šumi
in radost mi polni srcé.

Takóle takóle v večerni čas
mi blaženstvo z neba prispè,
vesela popevka zveni skozi vas, —
oj slušaj, oj slušaj, deklè!...

Na nebu se zvezde utrinjajo,
pri srcu je meni sladkó,
oj, teme brezdanje izginjajo
in sveto se bliža nebó...

